

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci

žalobkyně: **N.T.T.**, narozena dne ..., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem v České republice ...,
zastoupena Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1,

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 1. 2018, č. j. MV-143388-3/SO-2017,

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 11. 1. 2018, čj. MV-143388-3/SO-2017, a rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 11. 10. 2017, čj. OAM-14768-63/PP-2014, se zrušují a věc se vrací k dalšímu řízení žalované.
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 16.342,- Kč k rukám zástupce žalobkyně advokáta Mgr. Petra Václavka, a to do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou ze dne 9. 2. 2017 domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 11. 1. 2018, čj. MV-143388-3/SO-2017, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno

rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 11. 10. 2017, čj. OAM-14768-63/PP-2014, kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky (dále jen „ČR“) podle § 87e odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť žalobkyně není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v ustanovení § 15a zákona o pobytu cizinců, a dále pro nesplnění podmínky uvedené v ustanovení § 87b odst. 2 s odkazem na ustanovení § 87a odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců

2. V úvodu žaloby žalobkyně poukázala na postup správního orgánu, který nerozhodoval podle skutkového stavu v době podání žádosti, popřípadě ve lhůtě stanovené pro vydání rozhodnutí, ale svým nezákonným postupem dostal žalobkyni do situace, kdy již dle názoru správního orgánu nemá nárok na vydání pobytu. Takový postup je zcela v rozporu se základními zásadami správního řízení, přičemž toto potvrzuje i Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 31. 10. 2017, čj. 46 A 138/2015-59, kde soud výslovně uvádí: *„Soud však nemůže pominout, že aplikace procesní zásady, že pro správní orgán je rozhodný skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí, by v této konkrétní věci vedla k extrémně nespravedlivému výsledku, jenž by byl v rozporu s principy právní jistoty a ochrany legitimního očekávání, jakož i zásadou, podle níž se nikdo nemůže dovolávat vlastní nepoctivosti (nemo turpitudinem suam allegans auditur). Posledně zmíněná zásada se uplatňuje i v oblasti veřejného práva a brání tomu, aby se orgán veřejné moci dovolával v neprospěch účastníka řízení vlastního nezákonného postupu v řízení, jak plyne například z rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 1. 4. 2014, č. j. 45 A 10/2014-51, č. 3087/2014 Sb. NSS.“* Soud dále pokračuje: *„S ohledem na shora uvedené soud zrušil napadené rozhodnutí žalované a za použití § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil také jemu předcházející rozhodnutí ministerstva ze dne 30. 7. 2015 pro nezákonnost, neboť správní orgány obou stupňů svým postupem porušily princip právní jistoty a legitimní očekávání žalobkyně, že její žádost bude posouzena věcně, aniž by její úspěšnost byla negativně ovlivněna nezákonnými průtahy v řízení. V dalším řízení bude na ministerstvu, aby opětovně posoudilo žádost žalobkyně o udělení povolení k trvalému pobytu. Ministerstvo přitom bude vycházet ze skutkového stavu, který zde byl v době, v níž byl povinen rozhodnutí v zákonné lhůtě vydat [nikoli k datu 11. 3. 2015, jak mylně navrhovala žalobkyně, nýbrž ve lhůtě 60 dnů prodloužené přibližně o 30 dnů, které žalobkyni trvalo vyhovět požadavku na odstranění nedostatků žádosti, který však měl být uplatněn jedinou výzvou, a to ještě před uplynutím lhůty pro vydání rozhodnutí podle § 169 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců], a nebude se moci v neprospěch žalobkyně dovolávat takových pozdějších změn, které by se za předpokladu včasného rozhodování ministerstva a žalované nestaly předmětem řízení. K pozdějším změnám skutkového stavu nicméně bude možné přihlídnout tehdy, pokud by nastala okolnost mohla být sama o sobě důvodem pro odebrání pobytového oprávnění, o které žalobkyně usiluje. To by mohlo nastat např. v situaci byť i pozdějšího potrestání žalobkyně za úmyslný trestný čin [§ 77 odst. 1 písm. h) a i) a odst. 2 písm. f) a g) zákona o pobytu cizinců ve znění pozdějších předpisů] nebo zrušení platnosti povolení matky žalobkyně k trvalému pobytu [§ 77 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců]. Pokud jde o právní stav, správní orgány jsou povinny respektovat nejen přechodné ustanovení zákona čl. II bodu 1 zákona č. 222/2017 Sb., ale i čl. II bodu 1 zákona č. 101/2014 Sb.“* Zde je zcela zřejmé, že žádost žalobkyně byla podána již koncem roku 2014 a správní orgány měly vycházet ze stavu z počátku roku 2015, kdy jim uplynula zákonná lhůta pro vydání rozhodnutí. Žalobkyně v této době zcela nepochybně splňovala veškeré podmínky pro vydání přechodného pobytu, přičemž jelikož správní orgány vydaly nezákonná rozhodnutí, nemohou se v současné době dovolávat

tohoto nezákonného jednání, i pokud by v mezidobí zanikly důvody pro vydání přechodného pobytu.

3. Žalobkyně dále namítala, že ve svém vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí explicitně vyjádřila, že má za to, že veškeré požadované podklady byly dodány a že podmínky pro udělení povolení k přechodnému pobytu splňuje, avšak z procesní opatrnosti požádala správní orgán, aby jej v opačném případě vyzval. Správní orgány však tohoto vyjádření nedbaly a bez dalšího přešly k rozhodnutí ve věci, čímž porušily ustanovení § 3 správního řádu, neboť měly povinnost zjistit skutkový stav nad rámec pochybností, přičemž tato povinnost může být naplněna mj. řádnou výzvou žalobkyně k doložení dokumentů či jejich samostatnou úřední činností. Takto měly správní orgány postupovat i z hlediska zachování legitimacy očekávání.
4. Žalobkyně dále namítala, že správní orgán nedbal své zákonné povinnosti zakotvené v § 174a zákona o pobytu cizinců, tedy povinnosti zkoumat přiměřenost dopadů všech rozhodnutí dle tohoto zákona. Výčet uvedený v předmětném ustanovení je výčtem, který představuje minimální množinu faktorů, které ovlivňují přiměřenost správního rozhodnutí, přičemž, je-li správní orgán povinen zvážit „zejména“ vyjmenované faktory, tak to znamená, že se musí vypořádat se vším uvedeným. Jinými slovy, dle zákona o pobytu cizinců musí být každé rozhodnutí přiměřené, přičemž § 174a tohoto zákona nabízí odpověď na otázku, co je onou „přiměřeností“. Žalobkyně poukázala na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 3. 2017, čj. 57 A 6/2016-81 a uvedla, že správní orgán pochybil, pokud se poté, co shledal, že nejsou splněny podmínky pro udělení pobytového oprávnění, blíže nezabýval přiměřeností takového rozhodnutí a nedal ani žalobkyni možnost se k přiměřenosti rozhodnutí nijak vyjádřit. Také je nutné zdůraznit, že správní orgán naprosto opomenul svou povinnost zjistit skutkový stav v době vydání rozhodnutí a vůbec nezjišťoval stupeň závislosti syna žalobkyně na žalobkyni, kdy bez jakéhokoli dokazování rozhodl. Takový postup je zcela v rozporu se základními zásadami správního řízení.
5. V neposlední řadě se žalovaná dopustila nezákonnosti, když prezentovala názor, dle kterého zamítnutí žádosti a s ní v příčinné souvislosti nucené vycestování žalobkyně (neboť tato nemá žádnou jinou možnost jak legitimizovat svůj pobyt na území ČR), není v hrubém rozporu s mezinárodními závazky ČR vyplývajícími z mezinárodních smluv, zejména s článkem 8 Úmluvy o ochraně lidských práv, Úmluvou o právech dítěte a v neposlední řadě taktéž v rozporu s judikaturou ESD (viz kupříkladu rozsudek ze dne 8. 3. 2011 C - 34/09 (Zambrano)).
6. V této souvislosti je nutné nejen poznamenat, že zájem České republiky na dodržování mezinárodněprávních závazků zcela jednoznačně převažuje nad zájmem České republiky na ukončení pobytu cizince, ale opět odkázat taktéž na relevantní judikaturu správních soudů, ze kterých zcela jednoznačně vyplývá, že správní orgány jsou samozřejmě povinny při své činnosti respektovat mezinárodně právní závazky České republiky stejně tak, jako ústavně právní předpisy.
7. Vzhledem ke všem vylíčeným skutečnostem proto žalobkyně závěrem navrhla zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení žalované a současně žádala přiznání náhrady nákladů řízení.
8. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě prohlásila, že žalobní námitky považuje za nedůvodné, současně odkázala na obsah spisového materiálu a rozhodnutí správních

orgánů. Žalovaná dále byla přesvědčena, že v rámci odvolacího řízení postupovala zcela v souladu se zákonem o pobytu cizinců a správním řádem, když odvolání žalobkyně zamítla. Závěrem žalovaná navrhla žalobu zamítnout jako nedůvodnou.

9. Při jednání před soudem konaném dne 16. 1. 2019 zástupkyně žalobkyně zejména namítala, že správní orgány nepostupovaly dle právního a skutkového stavu v době podání žádosti či ve lhůtě pro vydání rozhodnutí a současně odkázala na písemné vyhotovení žaloby. Žalovaná se s omluvou k jednání nedostavila.

10. Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

11. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
12. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně dne 22. 10. 2014 podala žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU podle ustanovení § 87b zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně o žádosti rozhodl dne 27. 11. 2015 tak, že žádost zamítl pro nesplnění podmínky uvedené v § 87b odst. 2 ve spojení s § 15a zákona o pobytu cizinců, následně žalovaná dne 29. 6. 2016 zamítla odvolání žalobkyně a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila. Ono rozhodnutí napadla žalobkyně žalobou, o které rozhodl zdejší soud rozsudkem ze dne 26. 4. 2017, čj. 30A 128/2016-58, tak, že zrušil napadené rozhodnutí žalované. Následně žalovaná svým rozhodnutím ze dne 6. 6. 2017 zrušila původní rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 27. 11. 2015 a věc vrátila správní orgánu I. stupně k novému projednání. Správní orgán I. stupně uvedl, že ačkoliv se „jakoby“ v tomto řízení pokračuje v původním řízení, je třeba postupovat stejně jako v případě přezkumného řízení, tedy dle nové právní úpravy. Dále uvedl, že rozhodnutí již jednou nabylo právní moci, proto nelze vycházet z přechodných ustanovení zákona č. 314/2015 Sb., kdy pouze řízení zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona (před 18. 12. 2015) a do tohoto dne neskončená, se dokončí a práva a povinnosti s ním související se posuzují podle zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. Protože žádost žalobkyně byla podána ještě před 15. 8. 2017 a Krajský soud v Plzni pravomocné rozhodnutí o této žádosti také zrušil ještě před tímto datem, je správní orgán povinen posuzovat žádost žalobkyně dle zákona o pobytu cizinců účinného do 14. 8. 2017. Správní orgán v tomto zároveň odkázal na rozhodnutí Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 24. 2. 2016, čj. 10A 149/2015-45. Prvostupňový správní orgán posléze zrekapituloval průběh správního řízení, skutková zjištění a posuzoval, zda je možné považovat žalobkyni za rodinného příslušníka občana EU ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně je matkou pana P.A.D., nar. ..., st. příslušnost ČR. Správní orgán na základě posouzení předložených listin a výsledků správního řízení dospěl k závěru, že v případě žalobkyně jsou splněny zákonné podmínky pro zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu dle § 87e odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobkyně není rodinným příslušníkem občana EU uvedeným v § 15a téhož zákona, a to ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí. Proti tomuto rozhodnutí žalobkyně podala odvolání, ve kterém mimo jiné rozporovala závěr správního orgánu, že správní orgán se měl řídit skutkovým stavem v době podání žádosti, současně namítala nedostatečné zkoumání přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života. Žalovaná ve svém rozhodnutí ze dne 11. 1. 2018 k otázce skutkového stavu uvedla, že s ohledem na judikaturu jiných správních soudů nelze dovozovat vznik ustálené

rozhodovací praxe, která by zakládala povinnost správních orgánů rozhodovat podle skutkového stavu v době podání žádosti. Žalovaná se tedy ztotožnila se závěrem prvostupňového rozhodnutí, odvolání zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila.

13. Soud o žalobních bodech uvážil následovně.

14. V první řadě je nutné konstatovat, že správní orgány vycházely z právního názoru, podle kterého je nezbytné na skutkový a právní stav aplikovat právní předpis účinný v době vydání rozhodnutí správního orgánu. Obecně se s tímto názorem lze ztotožnit, avšak nelze toto pravidlo absolutizovat. Rozhodující je především to, jaká skutečnost má být zkoumána. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně v dané věci bylo vydáno dne 11. 10. 2017 a druhostupňové rozhodnutí dne 11. 1. 2018. V rozhodné době správní orgány postupovaly dle zákona o pobytu cizinců ve znění účinném od 15. 8. 2017, a tím zde dochází k zásadnímu pochybení správních orgánů.

15. V dané věci lze odkázat na přechodná ustanovení k zákonu č. 314/2015 Sb., dle kterých platí, že *„Řízení podle zákona č. 326/1999 Sb., zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a do tohoto dne neskončené, se dokončí a práva a povinnosti s ním související se posuzují podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.“* Tato přechodná ustanovení byla navržena tak, aby byla zajištěna kontinuita zahájených řízení, která se dokončí podle dosavadních předpisů. V daném případě se věcně jedná o rozhodnutí týkající se žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu podané podle § 87b zákona o pobytu cizinců. Soud obecně konstatuje, že právní mocí zrušujícího rozsudku krajského soudu je tzv. „odstraněno“ napadené správní rozhodnutí, které tímto přestává vyvolávat účinky vůči účastníkům řízení. Po zrušení a vrácení věci soudem správní orgán dále pokračuje ve správním řízení. Vzhledem k tomu, že v dané věci zdejší soud zrušil původní rozhodnutí správního orgánu a sama žalovaná následně zrušila prvostupňové rozhodnutí nelze tuto věc považovat za skončenou, a to s ohledem na shora uvedená přechodná ustanovení. Správní orgány opřely svůj názor o aplikaci konkrétního hmotného ustanovení o rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 24. 2. 2016, čj. 10A 149/2015-45, se kterým se ovšem zdejší soud neztotožňuje. Při aplikaci předmětných ustanovení je nutno vycházet z toho, že tato přechodná ustanovení vytvářejí prostor pro to, aby o žádosti bylo rozhodnuto podle právního předpisu v době, kdy tato žádost byla podána. Krajský soud v Českých Budějovicích přistoupil k výkladu tohoto přechodného ustanovení přepjatě formalisticky. Zdejší soud přihlíží k širšímu kontextu celého problému a dospívá k závěru, že za situace, kdy pravomocné rozhodnutí žalované ze dne 29. 6. 2016 nabylo právní moci a v zákonné lhůtě bylo napadené správní žalobou, na jejímž podkladě Krajský soud v Plzni zrušil toto rozhodnutí, vytvořil se prostor pro to, aby se pokračovalo v řízení o žádosti žalobkyně, která byla podána dne 22. 10. 2014. Okamžikem, kdy nabylo právní moci rozhodnutí správního soudu v této věci vynesené, se opět celá věc stala neskončenou a správní řízení o původní žádosti se mělo vést dle předpisu, který byl účinný v době podání této žádosti. Je logickým požadavkem, aby žádost, která byla uplatněna 22. 10. 2014 byla posuzována ve vztahu k požadavkům, které jsou právně významné pro rozhodnutí o této žádosti, a to na základě stavu, který byl dán v době, kdy žádost byla podána, a jeví se nelogickým, aby se v následné době změnila právní kvalifikace v dané záležitosti a následně byla aplikována právní úprava v tomto případě platná a účinná od 15. 8. 2017. Účastník řízení má dle názoru zdejšího soudu plné právo, aby o jeho žádosti bylo rozhodnuto podle právního předpisu, který byl platný

v době, kdy byla žádost podána, a aby tak bylo jasné deklarováno a zákonnými požadavky podloženo to, co je nezbytné připojit k žádosti, jakým směrem je zapotřebí zaměřit zjišťování skutkového stavu věci a jaké skutečnosti jsou právně významné. Soud tedy konstatuje, že v daném případě je na místě, a to na základě aplikace přechodných ustanovení k zákonu č. 314/2015 Sb., posuzovat celou žádost žalobkyně dle předpisu, který byl platný do 17. 12. 2015. Na okraj soud konstatuje, že považovat řízení za skončené je jistě možné tehdy, kdy nabylo právní moci poslední rozhodnutí v příslušném řízení, avšak v českém právním systému je nutné počítat s případným soudním přezkumným řízením, kdy daná správní rozhodnutí mohou být zrušena. Zruší-li soud rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, vrací se věc de facto do fáze řízení v prvním stupni, tedy o věci není dosud rozhodnuto a správní orgány musí v řízení pokračovat.

16. Pro žalobkyni byla rozhodující otázka, zda byla naplněna podmínka § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, která definuje, že rodinným příslušníkem občana EU se rozumí jeho rodič, jde-li o občana EU mladšího 21 let, kterého vyživuje a se kterým žije ve společné domácnosti. Správní orgány dospěly k závěru, že v době rozhodování nemohla být splněna základní podmínka zakládající možnost vyhovět žádosti žalobkyně, když syn žalobkyně narozený dne 15. 5. 1996 v průběhu vedení řízení o žádosti žalobkyně z roku 2014, dovršil dne 15. 5. 2017 21 let, čímž automaticky přestal splňovat znaky, které je nezbytné naplnit pro to, aby žalobkyně mohla být považována za osobu ve smyslu § 15a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Tedy pouhý běh času vystavil žalobkyni do situace, že v podstatě neměla nárok na přiznání žádaného pobytového statusu a byl dán důvod pro zamítnutí její žádosti. Avšak dané řízení bylo zahájeno dne 22. 10. 2014, žalobkyně v této době podmínky splňovala a tehdy platná právní úprava vytvářela předpoklad pro vyhovění žádosti žalobkyně z důvodu tehdejšího věku syna žalobkyně, který věku 21 let dovršil až dnem 15. 5. 2017. Nicméně právě v důsledku dlouhodobě vedeného řízení o této žádosti vyvstala situace, která byla završena pouhým konstatováním, že žalobkyně nesplňuje podmínky uvedené v § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tedy, že není rodičem občana EU mladšího 21 let. Jak bylo již konstatováno, je pravdou, že rozhodující skutkový a právní stav je pro správní orgány v době vydávání rozhodnutí a nikoliv v době zahájení řízení, nicméně nelze tuto zásadu chápat absolutně a je nutné koncipovat rozhodnutí i na základě jiných skutečností, než pouhého formálního znění právních předpisů a více se zaměřit na materiální pojetí právního státu, jehož zásadou je nejen to, aby správní orgány rozhodovaly v rámci své pravomoci, ale také pro to, aby výkon těchto pravomocí byl v konečném výsledku po materiálně obsahové stránce v souladu se základními principy, které jsou vyjádřeny v ustanoveních ústavní doktríny. K tomu zdejší soud poukazuje na nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 2. 2010 ÚS 1849/08, který uvádí, že *„Příklon k materiálnímu pojetí právního státu znamená, že orgány veřejné moci jsou povinny se pohybovat nejen z hlediska formálního v hranicích svých pravomocí a kompetencí stanovených ústavním pořádkem a zákony, ale že výkon těchto pravomocí musí být také po obsahové (materiální) stránce v souladu s určitými základními principy, většinou vyjádřenými v ustanoveních ústavního pořádku, která garantují základní práva a vytvářejí hodnotovou bázi ústavního pořádku.“* Současně lze konstatovat, že právní zásady se promítají i do nižších právních předpisů. V daném případě soud odkazuje na § 2 odst. 4 správního řádu, který zakotvuje do správního řádu zásady výkonu veřejné správy. Tyto zásady tedy nikdy nestojí izolovaně a vždy je nutné je vykládat v jejich vzájemné souvislosti a je třeba je při výkonu státní moci respektovat.

17. Závěrem soud konstatuje, že žalobkyně nemohla předvídat, že důvodem neudělení pobytového oprávnění bude dovršení 21 let věku u jejího syna, a to ani v případě, že by brala v úvahu, že se svou žádostí nemusela být úspěšná hned v prvním stupni správního řízení. Správní orgán tedy byl povinen posoudit žádost žalobkyně dle skutkového a právního stavu, který zde byl v době, v níž byl povinen rozhodnout v předchozím řízení. K pozdějším změnám skutkového stavu by bylo možné přihlédnout pouze tehdy, pokud by daná okolnost byla sama o sobě důvodem pro odebrání pobytového oprávnění, o které žalobkyně usiluje.
18. Prezentované žalobní námitky mají přímý dopad i na vypořádání námitek ostatních. Správní orgány se v dalším řízení vypořádají s žalobkyninými tvrzeními a důkazními návrhy podle požadavků zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 17. 12. 2015 a stejně tak neopomenou závazné právní názory vyjevené v původním rozsudku krajského soudu ze dne 26. 4. 2017, čj. 30A 128/2016-58.
19. Vzhledem k výše uvedenému soud napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) a současně vyslovil, že věc se vrací žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.) Soud ve smyslu § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, jelikož i toto rozhodnutí je zatíženo stejnou vadou, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
20. Žalobkyně, která měla ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem v celkové výši 16.342,- Kč, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3.000,- Kč a z návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1.000,- Kč a dále z odměny advokáta za tři úkony právní služby po 3.100,- Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu (9.300,- + DPH = 11.253,- Kč) a z náhrady hotových výdajů – výdajů na vnitrostátní poštovné, místní hovorné a přepravné za tři úkony právní služby po 300,- Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu (900,- + DPH = 1.089,- Kč). Za úkony právní služby podle § 11 odst. 1 advokátního tarifu se považují 1) převzetí a příprava zastoupení, 2) žaloba a 3) účast na jednání před soudem. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena přiměřená lhůta podle § 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 16. ledna 2019

JUDr. Václav Roučka v.r.
předseda senátu